

Viết bài tập làm văn số 7 - Văn miêu tả sáng tạo
(làm tại lớp)

Có thể tham khảo các đề sau đây:

Đề 1: Em hãy tả quang cảnh một phiên chợ theo tưởng tượng của em.

Đề 2: Em hãy tả khu vườn vào một buổi sáng đẹp trời.

Đề 3: Em đã từng gặp ông Tiên trong những truyện cổ dân gian, hãy miêu tả lại hình ảnh ông Tiên theo trí tưởng tượng của mình.

Đề 4: Từ bài thơ "Mưa" của Trần Đăng Khoa, em hãy viết bài văn miêu tả lại trận mưa theo quan sát và tưởng tượng của em.

Một số bài văn tham khảo

Đề 1: Em hãy tả quang cảnh một phiên chợ theo tưởng tượng của em.

Quê em ở làng Và nằm ven con sông Cầu thơ mộng. Ở làng em bây giờ ngày nào cũng có chợ, nhưng đó là chợ xép, chợ nhòm, còn chợ chính chỉ có vào các ngày 5 ngày 9 Âm lịch. Em rất thích được theo bà đi chợ vào những ngày này.

Chợ Và một tháng sáu phiên

Gặp cô hàng xén hết duyên Châu Trần. . Từ mờ sáng, chợ đã đông người. Từ trên đê đi xuống, từ bên kia sông đi sang, từ những làng xung quanh đến, mọi người tíu tít đổ về chợ. Làng em tấp nập người qua lại. Tiếng trò chuyện râm ran trên suốt đường làng.

Chợ làng em vẫn họp giữa trời. Trên bãi đất trống chỉ lơ thơ vài dãy lều tranh của những bà bán hàng khô, hàng tạp hoá, còn đa số các hàng khác đều bày luôn trên mặt đất. Chẳng ai bảo ai mà người ta cũng ngồi thành từng dãy, từng hàng. Chính giữa chợ là hai dãy lều của những cửa hàng bách hoá thu nhỏ. Nào kim chỉ, gương lược, nào giấy vở, bút chì, phấn bảng, cho đến cả bóng đèn, phích nước, ấm chén,... thứ gì cũng có. Quần áo người lớn, trẻ con đủ màu xanh, đỏ, nâu, đen treo la liệt thành những bức tường nhiều màu đến hoa cả mắt. Chén bát, nồi niêu bày kín mặt đất chẳng còn chỗ đặt chân. Vậy mà bà bán hàng vẫn tươi cười trò chuyện và lấy hết thứ này đến thứ nọ cho khách chọn, bao giờ người mua vừa ý mới thôi!

Đằng sau dãy hàng bách hoá là dãy hàng gạo. Người ta gánh về đầy đủ các loại gạo nếp, gạo tẻ, ngô, đỗ, kê, vừng,... Các bà, các cô vẫn quen mua thứ này bằng

cách đong từng bơ nên cả dãy hàng cứ như một đội múa đang tập mỗi một động tác quay tay vậy. Chỉ có mấy bà buôn chuyển là tỏ ra nhàn nhã vì đã có cái cân trong tay rồi.

Ôn ào nhất chợ là chỗ bày bán các con vật nuôi. Những chú lợn con bị nhốt trong rọ, mở tròn mắt, ghéch mõm nhìn người qua lại. Đàn gà con chiếp chiếp trong lồng, nhón nhác nhìn cảnh lạ. Lũ vịt bị trói thành từng cặp, lâu lâu lại đập cánh phành phạch rồi cạc cạc ầm 1. Có lẽ chúng đang lo sợ quá. . Em cùng bà thường dừng lại lâu nhất ở hàng bán tranh. Làng Đông Hồ nổi tiếng chỉ cách làng em vài cây số. Bây giờ chưa phải là chợ Tết, nhưng tranh ảnh vẫn được bày bán rất nhiều. Hai bà cháu em cứ nhìn mãi tranh gà, tranh lợn, tranh cá chép trông trắng. Dù ở nhà đã có rồi nhưng nhìn những bức tranh còn tươi màu mực, em vẫn muốn được mua thêm vài bức. Có lẽ, đây là sở thích riêng của người dân vùng Kinh Bắc từ xa xưa truyền lại.

Mặt trời lên cao. Chợ đã vắng. Dòng người gồng gánh lại tản về các ngả. Làng em trở lại yên tĩnh, một sự yên tĩnh áp ủ sức sống dồi dào mà chợ Và đã tiếp sức cho sau mỗi phiên.

(Ôn tập Ngữ văn 6 – Nguyễn Văn Long chủ biên)

Đề 2: Em hãy tả khu vườn vào buổi sáng đẹp trời.

Nhà tôi có một khu vườn. Khác với thành phố đất hẹp người đông, chỉ có những dãy nhà san sát như mấy cái hộp xếp chồng ngột ngạt, nóng bức. Đây là nơi ngoại thành nên gia đình tôi có được một khoảng đất khá rộng. Nơi đây có sẵn mấy cái ao, những hàng dừa, thêm thắt vào đó là vài loại hoa mà cha, mẹ, và tôi đã trồng, làm thành một khu vườn. Nó không chỉ là một khoảng đất có cây, hơn thế nhiều, nó là người bạn là cả thế giới của tôi, một thế giới chứa đựng bao nỗi niềm con trẻ...

... Đêm qua mưa rất to, to đến nỗi làm tôi thức giấc giữa khuya. Mẹ dỗ mãi tôi mới ngủ lại được. Sáng hôm sau mở mắt dậy, tôi chạy ngay ra vườn, lòng thấp thỏm lo rằng cơn thịnh nộ dữ dội đêm qua của trời có thể làm hại người bạn của tôi. Nhưng..., khu vườn hầu như chẳng hư hại gì, sáng hôm nay, nó đổi thay rực rỡ như nàng công chúa vừa tỉnh giấc sau giấc ngủ trăm năm.

Không khí sáng hôm nay không nóng nực như mọi ngày mà rất mát. Cái mát mẻ làm lòng người dễ chịu và khoan khoái vô cùng. Tôi thoáng nhìn những tia nắng nhỏ nhảy múa lăn tăn trên lối đi, trượt xuống từ những tàu lá, trải dài trên

những cánh hoa. Đường như nắng cũng muốn làm nhẹ lòng con người nên không hề gay gắt, nóng nảy mà ấm áp, nhẹ nhàng như những cô bé mẩn yêu. Dấu hiệu của một ngày bình yên đẹp đẽ!

Cả khu vườn rực lên một màu xanh. Đất vừa mới tiếp thêm cho chúng nguồn nước mới – nguồn nhựa sống nóng hổi tràn trề đã làm cho hoa lá thêm hăng hái, phô bày hết vẻ đẹp của mình. Tôi ngược nhìn lên những tán dừa đong đưa. Xanh. Xanh nõn. Xanh óng ả. Xanh đến kì lạ! Nắng mới trong trẻo càng làm cho màu non tươi thêm rực rỡ. Chợt, tôi nhớ đến mấy câu thơ của người thi sĩ họ Hàn nào đó cha vẫn thường ngâm nga: “... Vườn ai mướt quá xanh như ngọc. Lá trúc che ngang mặt chữ điền...”

Tôi bước dần đến, vòng tay ôm những thân dừa nâu sẫm, thấy da mình âm ỉm. Mấy cái ngấn sần sùi xát lên da ram rám, ngứa ngứa nhưng hay hay. Dừa lớn tuổi hơn tôi nhiều lắm. Mẹ kể, trước khi tôi chào đời, lúc cha mẹ mua mảnh đất này thì ở đây đã sẵn có ao và mấy hàng dừa này. Tôi còn nhớ tiếng mẹ cười giòn tan khi thấy sau đó mỗi sáng chạy vào vườn, tôi lại hét toáng lên thật to: “Chào ông dừa ạ!”

Bên dưới hàng dừa là hai cái ao. Ao không lớn nhưng đủ chỗ cho một chiếc xuồng nhỏ. Tôi vẫn thường leo lên chiếc xuồng ấy, vớ lấy một khúc sào đủ dài và bắt đầu cuộc thám hiểm quanh... ao của mình, sướng ran lên với niềm vui trẻ thơ, tràn ngập tự hào rằng: Đây là “cuộc phiêu lưu của thuyền trưởng Sinbad” huyền thoại.

Mấy cái ao nhà tôi không như hồ nhà bác Tư. Cái hồ nhỏ có hòn non bộ ở nhà bác nước trong lắm, in rõ bóng ngôi chùa nhỏ gắn trên núi với mái ngói cong cong, có cả mấy con cá chép lượn qua lượn lại.

Hai cái ao nhà tôi nước không trong mà đục đục màu đất, hắc hắc mùi bùn. Chẳng thấy bóng dừa nào in xuống cả, cũng chẳng thấy được màu xanh ngắt của bầu trời - cái màu mẹ vẫn gọi là màu mắt xa xăm chờ đợi hoàng tử của nàng công chúa trong truyện cổ xưa. Trên cái ao lớn hơn có mấy bông hoa súng, ao nhỏ thì toàn rau muống. Thứ nhất là ngồi trên chiếc cầu gỗ nhỏ bắc ra ao, vừa vò nước, vừa hái rau cho mẹ, lại vừa ngắm trứng ốc bươu. Cũng lạ, loài ốc nâu xỉn xấu thế mà sao lại có được trứng đẹp thế nhỉ. Cả chùm trứng đỏ hồng rạng rỡ trên thân cây rau muống xanh sẫm. Tuy thích lắm nhưng cha bảo ốc bươu có hại nên tôi phải phá nó đi. Tiếc tiếc...

Hôm qua mưa lớn nên mực nước trong ao lên hẳn, trên lối đi quanh ao vẫn còn ẩm ướt, có mấy chú cá rô đang nằm thoi thóp, chắc chúng mới lóc lên từ ao đêm qua. Lúc nào cũng vậy, cứ có mưa là chốc sau lại thấy cá lóc lên bờ, cá lớn có, cá bé cũng có. Nhanh nhẩu, tôi chạy vội đi lấy cái rổ, chụp lấy mấy con cá lớn cho vào rổ, lòng đã nghĩ đến món cá kho tộ tuyệt ngon chiều nay. Mấy con cá nhỏ nếu còn sống tôi cẩn thận nhúng ướt tay rồi nhẹ thả nó xuống ao. Từ từ, con cá mất hút, để lại những vòng tròn gợn lăn tăn trên mặt ao, nhìn theo nó là ánh mắt hồ hởi trong veo của một đứa trẻ.

Thế rồi, tôi lại chạy vèo đến khu vườn hoa của tôi. Khoảng đất này cha mẹ để cho tôi tự do trồng những gì mình thích. Và tôi trồng hoa, rất lạ, tôi chỉ yêu hoa dại. Tôi yêu đến vô cùng cái hoang sơ kì lạ, cái thu hút khó lí giải ở những loài hoa không tên này - những loài hoa mà hầu như con người ít chú ý đến, những loài hoa tưởng như chỉ có thể tìm thấy thi thoảng ở một vài hàng rào nơi nông thôn, hay ở vệ đường từ quê ra tỉnh. Tôi đặt cho chúng cái tên của riêng tôi: Mặt trời và Mặt trăng. Hôm nay, rất nhiều, rất nhiều những bông hoa nhỏ nhắn xinh xinh nở rộ. Có hoa màu vàng, không nhạt nhẽo như cúc, mà vàng rực, đầy nhiệt huyết và sức nóng như mặt trời. Có hoa màu trắng, không quá kiêu sa như li mà dịu dàng, thanh khiết như Mặt trăng. Hàng trăm Mặt trời, Mặt trăng tí hon nổi bật trên nền lá xanh rậm rì, điểm những giọt nước mắt của trời đêm qua lấp lánh, long lanh... Tắm tắm tuyệt vời của người thợ dệt thiên nhiên. Vẻ đẹp cuốn hút, đem đến cho con người sự say mê bình lặng đến không ngờ.

... Lòng tràn ngập vui sướng, tôi nhảy chân sáo đến chiếc võng xanh bằng vải dù đã cũ, treo giữa hai thân dừa và đặt mình xuống. Bên cạnh là trái dừa dâu đầy nước ngọt mẹ mới hái và bộ truyện tranh yêu thích. Đung đưa..., đung đưa... tôi đắm mình trong khung cảnh của khu vườn – một góc nhỏ thanh bình của tâm hồn tôi... võng cứ thế đong đưa. Lúc này tôi cảm thấy, mình là đứa trẻ hạnh phúc nhất thế giới!

(Trần Ngọc Phương Khanh – Học sinh giỏi văn toàn quốc)

Đề 3: Em đã từng gặp ông Tiên trong những truyện cổ dân gian, hãy miêu tả lại hình ảnh ông Tiên theo tưởng tượng của em.

Hình ảnh ông Tiên trong truyện cổ tích Tấm Cám gây cho em ấn tượng đặc biệt, em chỉ ước mong ngày nào đó mình cũng sẽ được gặp ông Tiên như thế cho thoả nỗi chờ mong. Rồi một đêm mùa đông gió lạnh, ngoài trời gió thổi gầm rú,

cuộn tròn ấm áp trong chiếc chăn len, em đã được gặp ông Tiên trong giấc mơ của mình.

Lúc đó em nằm mơ thấy mình bị lạc vào rừng sâu, giữa màn đêm mịt mù không thấy đường mà bước. Xung quanh biết bao âm thanh ghê sợ, em đã lò dò thì bỗng một con trăn ở đâu lao tới nó quấn lấy người em, em cố sức vẫy vùng để chống cự, nhưng con trăn lớn quá nó siết chặt lấy em không thể nào thoát được. Em gào khóc thảm thiết kêu cứu nhưng xung quanh không có một ai, chỉ có tiếng cộp gầm dữ dội và tiếng cú kêu vì có mùi xác chết. Con trăn mỗi lúc một xiết chặt xương cốt bị bó lại đau nhức cổ họng nghẹt lại thở không được. Em nghĩ mình sắp chết đến nơi rồi. Con trăn chỉ cần xiết một vòng nữa là em bị tắt thở. Em đau đớn tuyệt vọng. Bỗng có một luồng sáng xuất hiện, một ông cụ cao lớn, đầu tóc bạc phơ, chòm râu trắng như cước dài tới chấm ngực, khuôn mặt hồng hào, đôi mắt hiền từ hiện ra. Ông bảo em:

- Con đừng sợ! Ta là Bụt xuống cứu giúp con đây.

Ông Bụt lấy cây gậy gõ vào đầu con trăn ba cái. Con trăn lập tức thả em ra và chạy vào rừng. Ông Tiên xoa đầu em, bao nhiêu đau đớn trong người lập tức tan biến. Ông bảo em:

- Bây giờ ta chưa thể đưa con về nhà được! Vì có một cậu bé đang gặp nguy hiểm ta phải đến cứu ngay. Mà để con lại đây một mình thì không được. Thôi con hãy đi cùng ta.

Em mừng quá, vội nói: “Cháu thích đi với ông lắm ạ!”

Ông lấy cây gậy gõ xuống đất một cái, lập tức một chú ngựa bạch hiện ra, ông đặt em lên lưng chú ngựa - ngựa lao vun vút, còn ông nâng mình bay trong không gian – đúng là phép Tiên kì diệu. . Tôi và ông đi đến đầm lầy nơi một cậu bé đang gặp nguy, cậu bé đi hái thuốc về cho mẹ, lỡ chân bị sa xuống. Ông Bụt chỉ cần lấy gậy gõ xuống hai cái lập tức đất nơi cậu bé đứng đang nhào nhoét bỗng cứng lại. Cậu bé bước từ đầu đến chân bê bết bùn đất. Bàn tay ông Tiên khẽ chạm vào, tất cả bùn đất không còn dấu vết. Em và bạn ấy cùng cười chung con ngựa bạch - ông Tiên bay ở phía trước, con ngựa bạch phi nước đại phía sau - Dáng ông khoai thai chậm rãi, chòm râu trắng bay trong gió, cả bộ y phục của ông cũng màu trắng nữa. Bay qua khỏi bìa rừng, tới con đường lớn ông Tiên dừng lại bảo em và cậu bé bị nạn:

- Ở đây không còn nguy hiểm nữa, các con có thể tự về nhà được rồi! Ông còn phải đi giúp đỡ những người khác!

Em và cậu bé hôn tạm biệt con ngựa bạch, cảm ơn ông Tiên, thoáng một cái ông và con ngựa đã biến mất. Em đang trong tâm trạng tiếc nuối ngẩn ngơ, thì bỗng có bàn tay ai đặt ở vai lay nhẹ. Em mở mắt mẹ đang đánh thức em.

- Sắp tới giờ đi học rồi đấy con trai! . Em rất vui vì mình đã có một giấc mơ thật đẹp, em mong ước có thêm những giấc mơ như thế nữa.

- (Nguyễn Hoài Chương - Trường THCS – Điện Bàn, Quảng Nam)

Đề 4. Từ bài thơ "Mưa" của Trần Đăng Khoa, em hãy viết bài văn miêu tả lại trận mưa theo quan sát và tưởng tượng của em.

“Trời đang yên ả, bỗng dưng chuyển sang nóng bức đến khó chịu, cây cối đứng im phăng phắc, không một ngọn gió, đó là dấu hiệu của một cơn dông sắp xảy ra.

Một lát sau, mây ở đâu ùn ùn kéo đến, bầu trời đen kịt như một đoàn quân mặc áo giáp đen cưỡi ngựa ô đang rầm rập xông trận. Gió nổi lên dữ dội cuốn tung lá khô bay vèo vèo trên đường, bụi tung mù mịt như những vòi rồng. Cây cối nghiêng mình rạp theo chiều gió gập ghềnh sát tận mặt đất. Bãi mía bên bờ sông như một rừng gươm giữa chiến trường trong trận đánh giáp lá cà. Những bụi tre vẫy mình kêu cọt két. Trên đường những người bộ hành vội vã chạy nhanh về nhà. Gió như đẩy lùi họ lại cột chặt quần áo dính vào người. Một số người khác gò lưng trên chiếc xe đạp cùng vật lộn với gió ngược. Những chiếc xe máy mở hết tốc độ lao vun vút. Thình thoảng những cơn chớp lóe lên rạch ngang bầu trời sáng chói, rồi một tiếng sấm dữ dội ầm vang làm mọi người giật bắn.

Trời bắt đầu đổ mưa, ban đầu là một vài hạt lác đác rồi bỗng dưng ào ào đổ xuống. Mọi người chạy vội tìm nơi ẩn nấp, một số người dừng xe lại vội vã lấy áo mưa ra mặc nhưng vẫn không kịp. Mưa trắng xóa cả bầu trời, những hạt mưa tung tóe trên mặt đường nhựa. Từ các mái nhà nước mưa chảy xuống thành từng hàng, từng hàng như tơ mảnh chắn cửa. Ở các chỗ trũng nước mưa chảy thành dòng như những con suối nhỏ. Nước sủi bọt đục ngầu cuộn cuộn hối hả chảy xuống các đường mương, cống, rãnh... Đường vắng ngắt thi thoảng mới có một vài bóng người chạy xe vội vã. Mấy cậu bé con cỏi trần trụi trọc chạy tắm dưới mưa, cười đùa vui vẻ. Ở trong nhà lớp mái tôn, tiếng mưa rơi ầm

ầm, át cả tiếng người, phải hét thật to mới nghe được.Ếch nhái nhảy ra chồm chồm. Mấy mẹ con chị gà mái mơ nấp dưới mái hiên kêu chiếp chiếp.

Mưa nhỏ dần... nhỏ dần... rồi tạnh hẳn. Bầu trời trở lại trong veo. Cây cối sạch bóng như vừa được lau xong. Không khí trong lành mát mẻ, mọi người lại bắt đầu đổ ra đường. Em rất thích những cơn mùa hè, nó đến và đi thật nhanh chóng bất ngờ, chứ không dầm dề dai dẳng đến khó chịu như những cơn mưa mùa đông. Cơn mưa mùa hè vừa mang đến cho vạn vật sự tươi tốt, vừa làm cho con người dễ chịu xiết bao.